

31.275/II/PF

Ter zitting van 13 april 2000, hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan een klacht van een Franstalige inwoner van Linkebeek die van de Belastingdienst voor Vlaanderen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een Nederlandstalig aanslagbiljet heeft ontvangen.

*
* *

Er werden u inlichtingen gevraagd op 8 december 1999.

Op 4 januari 2000 hebt u mij het volgende laten weten.

"Vanaf het aanslagjaar 1999 staat de Belastingdienst voor Vlaanderen in voor de inning van de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest. De aanslagbiljetten worden door de dienst in de faciliteitengemeenten in het Nederlands verstuurd met onderaan op het biljet de vermelding "Sur simple demande par écrit, un document en français peut être obtenu".

Vermits de Belastingdienst voor Vlaanderen moet beschouwd worden als een dienst van de Vlaamse Gemeenschap in de zin van artikel 36 van de gewone wet van 9 augustus 1980, is op deze dienst omzendbrief 97/29 van de Vlaamse regering van 7 oktober 1997 van toepassing. Deze omzendbrief regelt het taalgebruik in de diensten van de Vlaamse regering en gaat uit van een restrictieve interpretatie van de faciliteiten waarbij het niet-repetitieve karakter ervan vooropstaat. Concreet betekent dit dat de faciliteiten keer op keer moeten worden aangevraagd en niet automatisch worden toegekend. (...)

Ten slotte wens ik te benadrukken dat de Vlaamse regering op geen enkel moment de bedoeling had de taalwetgeving te omzeilen of niet toe te passen. Aanslagbiljetten worden in eerste instantie in het Nederlands verstuurd. Franstaligen die dat wensen kunnen van hun wettelijk recht op faciliteiten gebruik maken door een Franstalig aanslagformulier aan te vragen bij de bevoegde dienst. Deze mogelijkheid wordt trouwens in het Frans vermeld op hun Nederlandstalig aanslagbiljet."

*
* *

Aanslagbiljetten zijn betrekkingen tussen een openbare dienst en particulieren.

Met toepassing van artikel 25, 1^e lid, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), waar artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen naar verwijst, gebruiken de plaatselijke diensten van de randgemeenten in hun betrekkingen met een particulier de door de betrokkene gebruikte taal voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

De Belastingdienst voor Vlaanderen dient derhalve de regels toe te passen die gelden voor de randgemeenten.

Het verdient evenwel aanbeveling dat de Franstalige particulier bij zijn eerste contact met een dienst zijn taalaanhorigheid expliciet mededeelt, want wanneer die dienst de taalaanhorigheid van de particulier niet kent, geldt het vermoeden juris tantum volgens hetwelk de taal van de particulier die is van het gebied waarin hij woont.

Aangezien de taalaanhorigheid van de klager niet bekend was bij het versturen van het aanslagbiljet betreffende de onroerende voorheffing, die voor de eerste keer werd geheven door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (Belastingdienst), werd derhalve op het voornoemde vermoeden voortgegaan.

Bijgevolg verklaart de VCT, bij twee stemmen en één onthouding van de Franse afdeling en vier stemmen van de Nederlandse afdeling, de klacht ontvankelijk maar niet gegrond.

Een afschrift van dit advies wordt gestuurd aan de heer A. Duquesne, minister van Binnenlandse Zaken, aan de adjunct-gouverneur van Vlaams-Brabant, alsook aan de klager.